

Rozália Celakowna (*19.9.1901-+13.9.1944)

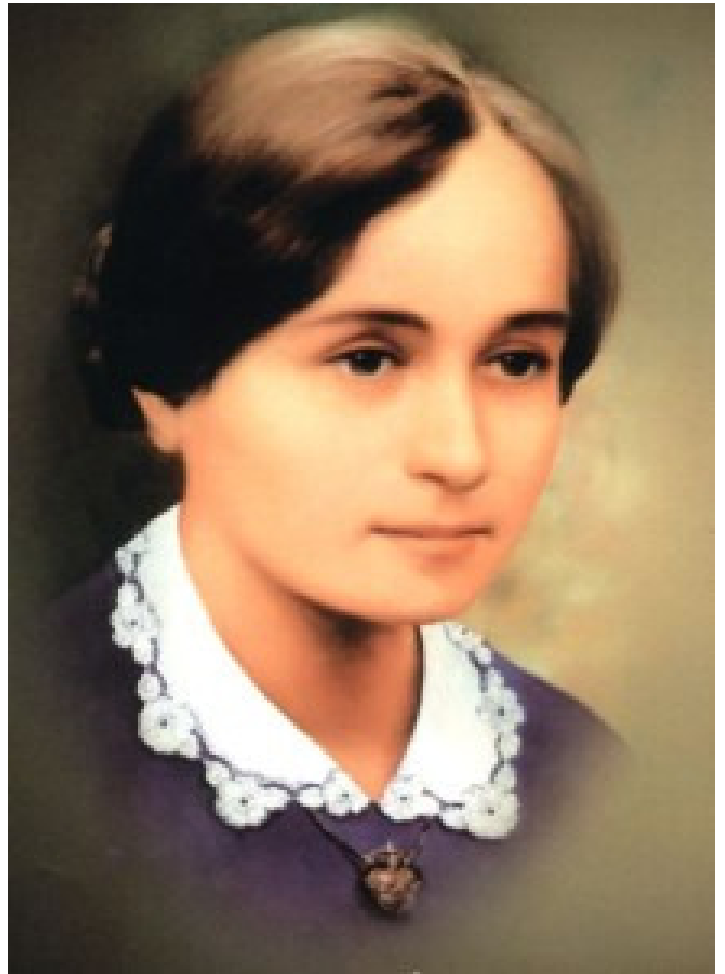
Rozália sa narodila v Jachowce 19.septembra 1901 z otca Tomasza a matky Joanny, rodenej Kachnic Celaków. Z ôsmych detí bola najstarším dieťaťom.

Svedomité zachovávanie Božích prikázaní – hovorievali jej rodičia – a plnenie povinností svojho stavu – to je pobožnosť, a nie vysedávanie v kostole so zanedbávaním svojich povinností.

Nikdy nič nerob, aby si sa pripodobnila ľuďom – napomínala Rózu matka – ale napodobňuj Pána Ježiša.

V rodnom dome jej bolo dobre, napriek tomu sa cítila zviazaná ako vo väzení. Nemohla denne pristupovať k Stolu Pána. Povedala teda rodičom, že musí odísť z domu. Neraz sa jej zdalo, že ju Ježiš volá:

-Neboj sa! Bojuj odvážne pri Mojom Srdci, z ktorého budeš čerpať silu na celý svoj život. Obdržíš milosť, že si zamiluješ utrpenie podobne, ako som si ho ja zamiloval.

Otec a matka s opustením domu nesúhlasili. Napokon rozhorčená matka Joanna povedala dcére: „Chod! Ale uvidíš, že robíš zle. Konáš, ako keby si nemala otca a matku.“ Rozália už viac nepočula. Ježiš, kvôli ktorému opúšťala dom, sa zmocnil jej duše.

V máji 1925 prijali Rozáliu do práce v Nemocnici sv. Lazára na chirurgickom oddelení. 1.júna v tom roku ju preložili na oddelenie kožných a pohlavných chorôb.

V prvý deň pobytu medzi chorými počula počas modlitby slová, ktoré vyslovil neopísateľne sladký tajomný vnútorný hlas: *Moje dieťa! V nemocnici je miesto pre teba vybrané pre Teba z mojej vôle.*

Neskôr k nej prehovoril Pán Ježiš: *Počúvaj, Moje dieťa! Máš si obľúbiť celým srdcom život v skrytosti, zabudnutý; takú prácu, ktorá nemá žiadne uznanie a význam v ľudských očiach. Unikaj od hlasných činov, ktorými sa ľudia utešujú, lebo také činy zvyčajne nemajú žiadny význam v Mojich očiach, lebo sú skazené sebaláskou.*

Ďalej sa Pán Ježiš spýtal: *A aký život som žil Ja v Nazarete 30 rokov?*

Odpovedala som, že viem toľko, čo nám hovorí sväté Evanjelium, že Pán Ježiš žil život v skrytosti, poslušný Najsvätejšej Panne Márii i svätému Jozefovi. Pán Ježiš odpovedal, že tak. Ďalej Pán Ježiš povedal: *Máš na tomto mieste veľa práce.*

Po chvíli ma Pán Ježiš zaviedol nad ohromnú priepasť, plnú hniloby a ohavností a dal mi pochopiť, že to je ľudské srdce, poškvrnené nečistým hriechom. Pán Ježiš mi kázal pracovať na tom mieste s úmyslom obrátenia tých padlých duší a kázal mi zapamätať si na celý život, že moja práca i život na tom mieste skončia. Potom som si bola vedomá toho, že Pán Ježiš je pri mne.

Môj dôchodok i výplata je Božia Vôľa. (Rozália)

Vieš, dieťa Moje, teraz Ti odhalím tajomstvo utrpenia. Utrpenie je taká veľká milosť, že to nik z ľudí dostatočne nepochopí: väčšia, než dar konať zázraky, lebo v utrpení mi duša odovzdá to, čo má najcennejšie: svoju vôľu, skrze utrpenie prijaté s láskou. (...)

Dieťa, svätosť nie je nič iného, ako láska. Tej láske sa naučíš žitím v skrytosti, plnom križov a obiet.

Áno, dieťa moje, veľmi ťa milujem, preto Ťa budem križovať a skúšať mnohorakým utrpením Mne takým známym.

Motívom jej lásky k blížnemu bola láska nášho Pána Ježiša Krista: *Chcem slúžiť všetkým z lásky k Pánu Ježišovi.*

V istom období preťažovali ju nadmieru službami tak, že mávala neraz dve nočné služby po sebe, pracujúc potom aj 60 hodín bez prestávky. Tieto a podobné krivdy znášala bez sťažností.

Ku chorým na sále často privádzala kňaza, takže počas jej nočných služieb počas 20 rokov žiadny z nich nezomrel bez svätých Sviatostí, povzbudivým slovom a vrúcnou modlitbou hľadala cestu pre ich úprimné zmierenie sa s Bohom.

Moje drahé dieťa! Za tvoje milosrdenstvo a trpezlivosť k blížnym pripojíš sa rovno ku Mne. Umiestním Ťa blízko Môjho Srdca, medzi Jeho ctiteľmi v nebi.

Dávam súhlas Otcovi – písala spovedníkovi – na verejné ohlásenie mojich hriechov i toho hrozného stavu mojej duše, aby som takto vynahradila Bohu za seba. Môže ma Otec na ambóne po mene a priezvisku povedať, aby všetci vedeli, aká som, kde som a odkiaľ pochádzam.

Radšej by zomrela, než mala písať o sebe; nechcela nikoho sebou obťažovať. Avšak tým, že sa ponížovala, hľadala vyvýšenie a oslávenie Boha: *Ó, Jezu... Chcem trpieť do skončenia vekov, ak je taká Tvoja Vôľa, ak by iba o jedného svätého kňaza zostalo viac a jedna hriešna duša sa vrátila k Tebe.*

Bola zapálenou patriotkou a pevne verila v oslobodenie vlasti od nepriateľov a v jej vzkriesenie v neďalekej budúcnosti.

O vyšetrení neurológom Rozália píše: Po vyšetrení som cítila na jednej strane radosť, že som sa bez mudrovania podrobila vôli môjho Duchovného Otca, ktorá je Vôľou Božou, že ma lekár dôkladne vyšetрил. Pán Ježiš ako Boh dokonale vie o tom, že neprahnem po svedectvách, ani dobrej povesti, ale urobila som to z lásky k Pánu Ježišovi. Na druhej strane som cítila šialené príkorie a bolesť, že najdiskrétnejšie veci som musela povedať svetskej osobe, že moje tajomstvo bolo odkryté... Pred vyšetrením som nespala dve noci, po vyšetrení som nespala tri noci.

6. januára 1944 oznámila svojmu duchovnému vodcovi: *Otče! V tomto roku zomriem.*

Rozália zomrela o 2.00 po polnoci z 12. na 13. septembra, v stredu, v deň zasvätený úcte k sv. Jozefovi, ktorého Rozália milovala a ktorému mnohokrát porúčala svoju smrť.

Jej ostatky sú pochované na Rakovickom cintoríne v Krakove. V roku 1946 bola vykonaná exhumácia a jej ostatky boli prenesené do nového hrobu, kvartér XLVIII, hrob 9.

Hrob je často navštevovaný. Na príhovor Božej služobnice sa stalo niekoľko zázrakov. 10-ročnému nevidiacemu dievčaťu sa priamo pri hrobe vrátil zrak.

Poslanie

Pre Rozáliu najkrajším mesiacom v celom roku bol jún, mesiac úcty Najsvätejšieho Srdca Ježišovho, ktoré symbolizuje lásku Spasiteľa. Oddaná tejto láske usilovala sa urobiť všetko, čo bolo v jej moci, aby vynahrádzala Božskému Vykupiteľovi pohrdanie a zabúdanie zo strany väčšiny ľudí. Zo štvrtka na piatok v čase od 23:00 do 24:00 vykonávala svätú Hodinku. Celým životom túžila vynahrádzať: milovať Ježiša za všetkých, za celý nevďačný svet.

Pobádala ju veľká dôvera v nekonečné milosrdenstvo, v dobrotu a lásku Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Počula vnútorné výzvy do ustavičného a čoraz dokonalejšieho oddávania lásky za lásku: *Moje dieťa – počula často vo svojej duši – veľmi ma miluj. Nech mi tvoja láska vynahradí jej nedostatok u iných duší, lebo nie som mojimi stvoreniami milovaný. Láska nahradí všetko!* Jedného dňa v januári 1941, keď vychádzala z kostola, v hĺbke jej duše ozýval sa tichý tajomný hlas:

Pozri! Koľko som vytrpel na kríži za ľudské hriechy akej vďačnosti sa mi dostalo? Koľko duší mnou opovrhlo, dokonca aj priatelia! Či Moje Srdce netrpelo vtedy nevýslovné muky z dôvodu trvalej nevďačnosti? O to viac ty, dieťa, vynahrádzaj Mi, zvlášť za kňazov a za každú nevďačnosť!

Túžba, aby Ježiš bol poznaný a milovaný, páliła a rozpínala Rozáliino srdce. Bolelo ju urážanie Boha, strata mnohých duší. Od r. 1924 vkladala do svojich denných modlitieb prosbu, aby Ježiš rozšíril v ľudských srdciach sladké kráľovstvo svojej lásky.

V osobitných inšpiráciách, ktoré prichádzali vo forme videní a slov, počula vnútorné poverenie, aby spolu so svojim duchovným vodcom žiadala zo všetkých síl o Intronizáciu Najsvätejšieho Srdca Ježišovho v Poľsku a na celom svete. Inšpirácie zostavené chronologicky nepotrebujú vysvetlenie. Nižšie citované texty sú prevzaté z originálnych rukopisov Rozálie.

V septembri roku 1937 – píše vo svojich Vyznaniach – som videla nasledujúce veci. Nachádzala som sa duchom na Stradomiu v Krakove, od ulice sv. Agnesy. Videla som strašný zmätok medzi ľuďmi. V panike utekali neznámymi smermi. Boli medzi nimi ľudia všetkých tried s kuframi, aktovkami, balíkmi utekajúc od svojich prác. S veľkým údivom a zároveň strachom som pozerala na to množstvo utekajúcich. Vedľa mňa stál vážny pán. Bol obrátený smerom k utekajúcim. Jeho tvár bola smutná, ale plná najvyššej vážnosti, majúca v sebe čosi nadzemského. Po chvíli obrátil oči k nebu, plný majestátu, vážnosti, pokoja. Napriek tomu sa na jeho tvári zračila bolesť.

S veľkým rešpektom a úctou som hľadela na tú čudnú neznámu postavu, ktorá mala v sebe čosi božského a príťažlivého pre srdce človeka. Bola som presvedčená, že to nie je človek zo zeme. Vtedy som sa aj ja pozrela na nebo, ktoré začali zakrývať strašné čierne mračná. Zo západnej strany sa roztiahli na celé nebo. Bola som vydesená, pochytil ma čudný strach. Neznámy sa priblížil a povedal:

-Pozeraš sa, dieťa, na to, čo sa bude diať. Čo teraz vidíš, stane sa onedlho realitou. Pre Poľsko nastanú strašné časy. Búrka s bleskami znamená Boží trest, ktorý potrestá poľský národ za to, že sa ten národ odvrátil od Boha skrze hriechne žitie. Poľský národ pácha strašné hriechy a zločiny, najstrašnejšie z nich sú: nečisté hriechy, vraždy a veľa iných hriechov.

Usúdila som, že to je sv. Jozef, povedala som mu:

-Svätý Jozef, prosím ťa, povedz mi, čo to všetko znamená, lebo ja tým veciam nerozumiem.

Neznáma osobnosť na mňa pozrela s dobrotou, ale nebol to svätý Jozef. Kto to bol, neviem. Spýtala som sa, kedy vypukne tá vojna? Povedal, že sa to stane onedlho, ale nesmela som sa ho opýtať na rok, mesiac a deň katastrofy.

Zrazu sa stalo čosi čudného: zmizli domy od Dietla po Rynok. Miesto nich som uvidela veľké námestie, na ktorom sa zhromažďovali ľudia všetkých stavov. Najviac vidiečanov s košíkmi, inteligenciu, robotníkov, Židov a iných, ktorý nosili kamene na stavbu. Spýtala som sa toho neznámeho človeka:

-Povedz mi, svätý Jozef, čo budú budovať? Na čo znášajú tie kamene, tehly, piesok, drevo a iné predmety?

Vtedy tvár toho neznámeho nadobudla divný jas a majestát a hovorí mi:

-Pozri, dieťa, čoskoro sa dozvieš, čo tu vznikne. Odtiaľto bude Kristus kralovať.

Po chvíli som na tom námestí uvidela sochu Najsvätejšieho Srdca Pána Ježiša obrovských rozmerov. Žiaden dom ani kostol sa nedá k tomu prirovnať. Pán Ježiš bol postavený tak vysoko, že nielen celé Poľsko, ale celý svet ho mohol vidieť. Ako vyzeral ten pomník a ako je možné, že ľudia celého sveta videli Pána Ježiša, to neviem pochopiť, ani opísať, lebo veci Božie a duchovné nemožno popísať ľudským jazykom. Oči všetkých boli upreté na Pána Ježiša, ktorý stál v oslnivom svetle nad celým svetom.

Pri tej soche skladali obety ľudia zo všetkých štátov, tiež v podobe roztomilých kvetov bielej a červenej farby. Krásu dekorácie možno prirovnať k nebu, nie k zemi. Ten neznámy povedal, že k nohám Krista treba prinášať obety: modlitby a rôzne obety plynúce z čistých srdc i mučeníctva, aby boli zmyté zločinné hriechy celého sveta, nie len samého Poľska, ale najprv Poľska.

Zrazu sa nebo vyjasnilo, zmizli všetky čierne chmáry. Na nebi sa ukázalo slnko, mesiac i hviezdy; nebolo to obyčajné denné svetlo, ale také, ktoré neviem opísať. Neznámy mi povedal:

-Pozri, dieťa! Kristovo kráľovstvo prichádza do Poľska skrze Intronizáciu.

Po chvíli obklopený duchovenstvom a vernými prišiel Jeho Eminencia Poľský Prímas. Vykonal akt zasvätenia celého Poľska Nasvätejšiemu Srdcu Pána Ježiša, začínajúc slovami: „Ó, Jezu, náš Najsladší Vykupiteľ, Tvojmu Božskému Srdcu odporúčam našu Otčinu, naše Poľsko“, ďalej si už nepamätám.

Končil slovami: „Chvála buď Božiemu Srdcu“ atď. Nakoniec zaintonoval pieseň: „Skrze bolestnú smrť, Kráľu večnej chvály“. Pri slovách: „Kráľom Kráľov nazýva Ťa celý svet, kraľuj nám, Kriste“ ten obrovský dav ľudí zo všetkých síl kričal: „Kraľuj nám, Kriste! Kraľuj nám, Kriste!“ Bez prestania kričali a vtedy Pán Ježiš svojim Božským zrakom a rukami akoby objal celé Poľsko. Ruky všetkých, dokonca aj Židov a inovercov, boli vystreté k Pánovi Ježišovi.

Ešte raz som počula hlas: „Čo si videla, stane sa čoskoro, ale najskôr treba veľa vytrpieť!“ Toho zvláštneho človeka som už potom nevidela. Kamsi sa odo mňa tajomne vzdialil, aj videnie skončilo, zanechajúc v mojej duši hlboký pokoj a istotu, že Pán Ježiš bude kraľovať v Poľsku skrze Intronizáciu.

V marci 1938 vnútorný hlas takto poučal Rozáliu: *Treba obety za Poľsko, za hriešny svet. (...) Strašné sú hriechy poľského národa. Boh ho chce potrestať. Záchrana pre Poľsko je iba v mojom Božskom Srdci.*

V apríli 1939 tichý hlas Najsvätejšej Panny Márie potvrdil: *Záchrana pre Poľsko je len v Srdci Ježiša, Môjho Syna. A Ježiš dodal: Strašne rania Moje Najsvätejšie Srdce hriechy proti čistote. Žiadam odčinenie.*

Večer 4.júla 1938 v rodnom dome v Jachowce, kde trávila dovolenku, Rozália mala nasledujúce videnie:

Nachádzala som sa na vysokej hore, na ktorej som uvidela guľu podobnú glóbu, lež oveľa väčšiu. So záujmom som sa na ňu dívala. Podľa vzhľadu geografie bol to glóbus. Rozpoznávala som časti sveta a jednotlivé krajiny. Vtom sa predom mňa postavil muž, vážny a mejestátny. Kto to bol, neviem. Postava sa priblížila a prehovorila. Povedala: To je zemeguľa; kázal mi vymenovať a popísať hranice častí sveta a v nich jednotlivé krajiny. Keď som odpovedala na otázky, potom mi hlasom plným vážnosti povedal:

-Moje dieťa! Za hriechy a zločiny (vymenujúc vraždy a zhýralosti), spáchané ľuďmi na celom svete, zošle Pán Boh strašný trest. Spravodlivosť Božia to už nemôže ďalej zniesť. Obstoja len tie panstvá, v ktorých bude Kristus kraľovať. Ak chcete zachrániť svet, treba Intronizovať Najsvätejšie Srdce Ježišovo vo všetkých panstvách i národoch na celom svete. Tu a jedine tu je záchrana. (...) Pamätaj na to, aby táto vážna správa nebola prehliadnutá a zabudnutá... Intronizácia v Poľsku sa musí uskutočniť.

Rozália si pripomenula, že sa obetovala Pánu Ježišovi z lásky k Nemu až do úplného vyčerpania v prvom rade za Poľsko, potom za Nemecko, Rusko, Španielsko a za celý svet.

V tej chvíli ju postava vzala za ruku a sprevádzala na druhú stranu glóbu, ukazujúc Ameriku i Austráliu vraviac s bolesťou:

-Či za tie duše Kristus netrpel? Či oni nie sú vykúpené Jeho Najsvätejšou Krvou? Treba, dieťa, zahrnúť najmä Ameriku (...) Treba urobiť všetko pre to, aby Intronizácia bola vykonaná. Je to posledné úsilie Ježišovej lásky na tie posledné časy!

S bážňou som sa tej osoby spýtala:

-Či Poľsko obstojí?

Odpovedala: *Poľsko nezhynie, ak prijme Krista za Kráľa v plnom zmysle slova; ak sa podriadi Božiemu právu, pod právo Jeho Lásky. Ináč, moje dieťa, neobstojí. A nakoniec dosvedčil:*

Vyhlasujem ti to, Moje dieťa, ešte raz, že len tie panstvá nezhynú, ktoré budú oddané Ježišovmu Srdcu skrze Intronizáciu, ktoré ho uznajú svojim Pánom a Kráľom. Príde strašná katastrofa na svet – povedal - ako hneď uvidíš.

V tej chvíli udrela strašná rana. Guľa praskla. Z jej vnútra vybuchol ohromný oheň; za ním sa valila hnusná láva ako zo sopky úplne ničiac všetky panstvá, ktoré neuznali Krista. Videla som zničené Nemecko a iné západné krajiny Európy. S hrôzou som utekala rovno k tej osobe. Pýtam sa:

-Či to je koniec sveta? A ten oheň a láva, či to je peklo?

Dostala som odpoveď:

-To nie je koniec sveta ani peklo, ale strašná vojna, ktorá má doplniť zničenie.

Hranice Poľska neboli narušené: Poľsko zostalo. Tá neznáma osoba mi ešte povedala:

-Panstvá oddané pod panovanie Krista a Jeho Božského Srdca vytrvajú a bude už „jeden ovčinec a jeden pastier“.

Po tých slovách všetko zmizlo. Po svätom prijímaní na nasledujúci deň som sa pýtala Pána Ježiša, čo to má znamenať. Dostala som poučenie:

-Tak sa, dieťa, stane, ak sa ľudstvo nevráti k Bohu. Netreba zanedbať úsilie o urýchlenie chvíle Intronizácie v Poľsku.

V októbri 1938 Rozália počula poučenie: *Utrpenie prijaté s láskou ku Mne má neoceniteľnú hodnotu. Ty, dieťa, vyberaj si vždy pre seba pokorenie, opovrhnutie, posledné miesto, aby si Mi bola čoraz viac podobná. (...) Čokoľvek sa Ti stane, obetuj to, dieťa, na úmysel veľkého diela Intronizácie v Poľsku.*

V noci zo 4. na 5. decembra 1938 sa mi zdalo – vyznáva sa - že som v rodnom dome. Vyšla som na pole, lež, ó hrôza, uvidela som otvorené peklo, ktorého hrôzy nedokážem opísať. Veľké množstvo diablov vrhalo duše do tej priepasti s naozajstnou satanskou radosťou. Jeden druhému boli akoby konkurenciou získavajúc čoraz viac duší. Mučenie dostávali podľa hriechov. Najviac zatratených bolo za hriechy proti šiestemu prikázaniu, potom za zločiny (zbrodnie) a nenávisť. Tieto tri typy hriechov boli viditeľné osobitným spôsobom.

Tie muky nik nedokáže opísať. Iba pohľad na to môže človekovi priniesť smrť, ak by mu nepomohla láska Božia. Do konca života neprestane znieť v mojich ušiach prenikavý krik odsúdencov i diablov. Nikdy na to nezabudnem.

Na konci februára 1939 Rozália píše: Pán Ježiš mi predstavil nasledujúci obraz v čase, keď som mu vrúcne odovzdávala našu Otčinu a všetky národy sveta.

Duchovným zrakom som uvidela poľsko-nemecké hranice od Sliezska až po Prímorsko celé v ohni. Bol to desivý pohľad. Zdalo sa mi, že ten oheň úplne zničí celý svet. Po istom čase ten oheň zachvátil celé

Nemecko ničiac ho. (...) Vtom som počula v hĺbke duše hlas a zároveň som s istotou cítila, že sa tak stane, čo neviem opísať:

-Moje dieťa! Bude strašná vojna, ktorá spôsobí také zničenie. Nemci upadnú. (...) Veľké a strašné sú hriechy a zločiny Poľska. Spravodlivosť Božia chce potrestať ten národ za hriechy, zvlášť za hriechy proti čistote, vraždy a nenávisť. Ale je záchrana pre Poľsko, ak ma uzná za svojho Kráľa a Pána v plnosti skrze Intronizáciu. (...) To uznanie má byť potvrdené zanechaním hriechov a úplným návratom k Bohu.

1.apríla – vyznáva ďalej Rozália – som vrúcne, ako som len dokázala, odporúčala tie veci Pánu Ježišovi na orodovanie Najsvätejšej Panny Márie a svätého Jozefa, prosiac o svetlo, čo mám robiť, aby tá Ježišova požiadavka bola vykonaná čo najlepšie a čo najskôr. Hlas v mojej duši znovu hovoril:

-Povedz, dieťa, otcovi, aby napísal Poľskému Prímasovi cez Otca Generálneho predstaveného, aby urobil všetko pre urýchlenie Intronizácie. Keď sa to stane, potom Poľsko bude obranným valom kresťanstva: silné a mocné, o ktoré sa rozbijú všetky nepriateľské útoky.

Pretože vízie Rozálie Celakówny mali veľmi závažný obsah a taktiež jej spovedník bol presvedčený o tom, že má pred sebou dušu mystičky a že jej vízie pochádzajú od Boha, preto začína už v roku 1938 informovať o nej svojho duchovného vodcu, O. Generálneho Pia Przeździeckiego na Jasnej Hore. Pod vplyvom týchto vzťahov O. Generálny niekoľkokrát hovoril o požiadavke Intronizácie s Kardinálom Prímasom Hlondom a dva krát mu písal. V roku 1938 mu osobne doručil obsiahnejšie pamäte na Eucharistický kongres do Budapešti. Vtedy Kardinál Prímas odporučil, aby Rozáliu vyšetril neurológ. Toto nariadenie splnil dr. Jozef Horodeński, neskoršia hlava Nemocnice sv. Lazára, v dňoch 17. a 21. septembra 1938. Jeho „lekárske potvrdenie“ (vylučujúce chorobu) bolo doručené Kardinálovi Hlondovi. Druhý raz mu O. Generálny poslal alarmujúci list 20.apríla 1939.

Rozália zas cítila sa vtedy stále vnútorne povzbudzovaná do modlitieb, prinášania obiet a znášania utrpení na úmysel Intronizácie, lebo – ako píše – to je veľmi vážny moment v dejinách sveta.

Počas modlitby aj práce – píše v máji – Ježiš poučá moju najbiednejšiu dušu, že aby Dielo Intronizácie bolo rýchlo vykonané, sú potrebné obety. Slávne Zmŕtvychvstanie Ježiša nasledovalo po strašných utrpeniach; taktiež príchodu Kristovho Kráľovstva najskôr do Poľska a potom do iných národov musí predchádzať výnimočné utrpenie... zo strany duší, ktorých sa dotkla Ježišova požiadavka.

V sobotu, 6.mája 1939 počula sťažnosť: *Dieťa! Veľmi Ma bolí nevďačnosť. Potešuj Ma a vynahrádzaj! Bolí Ma obzvlášť nevďačnosť osôb, ktoré sú mi oddané a zasvätené...* V čase májovej pobožnosti u otcov dominikánov prichodili na mňa také chvíle – píše Rozália – že som myslela na koniec môjho života... Studený pot vystupoval na mňa zo zmučenia a morálneho utrpenia... i znovu počula slová:

Každé Božie dielo a každá Božia vec musia byť získané utrpením, čím viac chvály majú priniesť Pánu Bohu, o to viac problémov budú stretávať. (...)

Dieťa, treba žiť vo viere a dúfať! Dúfať, že napriek najväčším prekážkam to dielo bude zavŕšené, aby ste vedeli, že Ja Sám konám, vy ste len náradie v Mojich rukách. Čím viac sa vzdáte seba, čím viac vojdete do priepasti sebazničenia, tým slobodnejší budete, aby som mohol konať vo vašich dušiach.

Na sviatok Zoslania Ducha Svätého 28.mája 1939 som Pánu Ježišovi vrúcne odovzdávala dielo Intronizácie. Mojej duši sa predstavil nasledujúci obraz:

Videla som Pána Ježiša vo forme „Ecce Homo“ („Hľa človek“), veľmi doráňaného; na Jeho hlave bola trňová koruna hlboko vbíjajúca trne; oblečený bol v šarlátovom plášti; rana Jeho Božského Srdca hlboko otvorená.

Pozri, akú bolesť mi spôsobujú hriechy; tie rany sú spôsobené skrze hriechy zmyslové; trňová koruna za pýchu, aroganciu, povstanie proti Bohu, opovrhnutie i iné hriechy. Nemám duše, ktoré by ma milovali a potešovali. Na tvári Pána Ježiša sa zračil hlboký smútok. Pán Ježiš dal pocítiť mojej duši, ako veľmi Ho bolí ľahostajnosť duší obzvlášť Jemu zasvätených, t.j. kňazov a duší rehoľníkov.

Dieťa, Mária Margita dala poznať svetu Moje Srdce, vy zas tvarujete duše na modlitbu Môjho Srdca. Intronizácia nie je len vonkajšia formulka, ale má sa uskutočniť v každej duši. V tej veci treba veľa trpieť, treba sa stať celostnou žertvou.

Pri tej príležitosti Pán Ježiš vyjadril želanie, aby kňazi hovorili na ambóne a tam, kde sa stretávajú s dušami o tej požiadavke, aby tak čo najskôr prišlo Jeho Kráľovstvo do duší, lebo tým obnoví sa svet. V tom spočíva Intronizácia.

Od júna 1939 Rozália „akási tajomná sila“ cítila sa vyzvaná povedať svojmu spovedníkovi, aby prostredníctvom jeho O. Generálneho na Jasnej Hore znovu prosil Kardinála Prímasa o urýchlenie aktu Intronizácie v Poľsku. () Konečne 29.augusta 1939 pod vplyvom vnútorného svetla porozumela a napísala na papier v duši počuté slová:

Sám akt obetovania Poľska skrze Intronizáciu Môjmu Srdcu prinesie prospech, pretože skrze to sa veľa duší úprimne vráti k Pánu Bohu, podrobí sa Jeho právu. Povedz, Moje dieťa, otcovi, aby napísal v tej veci Prímasovi Poľska. Teraz je najvhodnejšia chvíľa. Treba využiť čas a milosť.

Prvého dňa vojny, 1.septembra 1939 si poznačila: Je prvý piatok mesiaca. Tento deň bude významný v dejinách nášho národa. O Jezu, urýchli deň Intronizácie Tvojho Najsvätejšieho Srdca. Ježiš bude kraľovať v Poľsku skrze Intronizáciu. Počula v duši: *Ľudia ma nepochopili, preto hovorím do ich tvrdých srdc guľami a bombami, a to preto, že ich milujem.* Keď predstavila Pánu Ježišovi duše, ktoré v stave vojny nachádzali sa v nebezpečenstve večného zatratenia, obdržala vysvetlenie: *Aj to všetko je z lásky, lebo je veľa takých duší, ktoré cez akt dokonalej ľútosti nájdú odpustenie...*

V poznámkach z druhej polovice septembra roku 1939 Rozália zapísala slová, ktoré boli odpoveďou na jej otázku, prečo vojna spôsobuje také strašné zničenie: *To je ešte málo. Či nevieš, aké boli a ešte sú, hriechy? Zlo musí byť dostatočne zničené. V takej pôde nič dobrého nemôže vyrásť. Všetky hriechy a zločiny musia byť zmyté krvou.*

V prvej polovici októbra 1939 si znovu zapísala bolestný výzor Ježiša: *Pozri, dieťa, aké strašné urážky a bôľ mi spôsobujú hriechy nečisté, vraždy (detí) i strašná nenávisť, ktorá nevie, čo je láska k blížnemu. (...) Už viac to nemôžem zniesť, musím potrestať nevďačný národ, ktorý sa nechce obrátiť.*

Keď sa v novembri 1940 Rozália vrúcne modlila pred Najsvätejšou Sviatosťou o príchod Kristovho Kráľovstva, počula: *Chcem panovať v ľudských srdciach. Pros o urýchlenie Môjho Panovania v dušiach cez Intronizáciu.*

Počas adorácie z 5. na 6.decembra 1940 povstali pred očami Rozálie hriechy a zločiny ľudské. Vtedy sa spýtala Pána Ježiša:

-Môj Najsladší Majster a Pán! Povedz mi, čo Ťa najviac bolí, kto Ti spôsobil to najhroznejšie?

-Moje dieťa! Najviac ma bolí ľahostajnosť, opovrhnutie i zrada kňazov. Modli sa vrúcne za nich – počula bolestný hlas.

V tej chvíli mi Pán Ježiš ukázal celkový stav kňazov, ich ľahostajnosť, chlad, nedostatok záujmu a lásky, ktorou bolo preplnené Jeho Najsvätejšie Srdce vo vzťahu k Nebeskému Otcovi i k ľudským dušiam.

-Modli sa, dieťa, i skladaj obety, aby kňazi boli svätými, a ktorých je nedostatok. Preto je toľko zla, že nemám svätých kňazov.

Na doplnenie obrazu zo spomenutých poznámok patrí sa spomenúť sen, či víziu, ktorú rozpovedala svojej kolegyni Anne Polakovej a tiež svojmu spovedníkovi. Pred hlavnou poštou v Krakove na križovatke ulíc Rozália uvidela rakvu, v ktorej ležal ktosi prikrytý „čiernou ošúchanou handrou“.

-Kto to umrel – pýta sa neďaleko stojaceho pána.

-To nie je mŕtvy človek, iba spí v letargii – odpovedal. Náhle sa rozozvučali všetky zvony; vtedy naoko mŕtvy povstal živý a pekný. - Tým spiacim človekom a takým handrou zakrytým – to je Poľsko – vyjasnil neznámy. – Keď získa slobodu, potom bude oveľa veľkolepejšie, než bolo.

Rozália žila skrytý život pred ľuďmi, z povinnosti svedomia voči spovedníkovi popísala svoje vnútorné prežitia svojmu spovedníkovi, ktorý horlivo pokračoval v diele. Zo všetkých síl svojej duše sa usilovala prinášať obete na úmysel Intronizácie, plná lásky, ktorá ju stravovala.

Výraz „vraždy“ (morderstwa), ktorý Rozália vymenúva ako jeden z hlavných dôvodov strašného Božieho trestu, označuje potraty. 20.storočie, zvané „storočím dieťaťa“ malo by sa radšej premenovať na „storočie zabíjania detí“. Zarážajúce štatistiky nám len sčasti ponúkajú obraz reality. V medzivojnovom období priemerný počet úmyselných potratov bol: v Nemecku 500.000; v samom Paríži 80.000-100.000, v Belgicku 150.000-200.000; v Spojených Štátoch 2.500.000. V Poľsku sa počíta od 100.000 do 130.000 potratov ročne. Celkom v medzivojnovom období 7.000.000 potratov ročne. Niektorí to číslo zdvojnásobujú, pretože veľa prípadov sa vymyká štatistikám. V Poľsku v medzivojnovom období sa eviduje vyše 600.000 trestných činov – potratov. ()

Sama idea Intronizácie nie je nová, jej koreňom je zjavenie Margite Márii Alacoque. Niektoré krajiny uskutočnili Intronizáciu buď s oficiálnou účasťou svojej vlády, alebo bez nej.

Poľsko bolo Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu zasvätené Episkopátom na čele s Prímasom Kardinálom E. Dalborom 27. júla v roku 1920 na Jasnej Hore, pred Najsvätejšou Sviatosťou, vystavenou v kaplnke Matky Božej. V nasledujúcom roku bol vykonaný nový akt zasvätenia Poľska Božskému Srdcu v Krakove na Malom Rýnku. Konečne na sviatok Krista Kráľa v roku 1951 bol celý Poľský národ –po takmer 4-ročnej príprave prostredníctvom zasvätenia jednotlivcov a rodín – zasvätený Srdcu Ježišovmu vo všetkých svojich svätyniach. Skrytá príčina toho posledného veľkého aktu spočíva v misii Rozálie...

Cieľom Intronizácie, ako to jasne vyplýva m.in. taktiež z výpovedí našej mystičky, je hlboké a trvalé duchovné obrodenie spoločenstiev i jednotlivcov, odstránenie laicizácie a zakorenenie osobného i verejného života v Božom práve a v náuke svätej Cirkvi.

Osobitné zasvätenie sa Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu, hoci úzko zviazané s Jeho kultom, nebolo a nie je doteraz známe za hranicami Poľska. Nepozná túto praktiku ani Francúzsko, kde sa narodila sv. Margita Mária. Za tú ideu vďačíme Rozálii, ktorej Spasiteľ o tom povedal a cez ktorú pripomenul to, čo prikázal sv. Margite a čo národy doteraz nevyužili. Pod vplyvom zjavení udelených Rozálii vzniklo v Poľsku samostatné i nové „Dielo Osobitného Zasvätenia sa Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu“. Táto praktika prináša silný a skutočný prostriedok pre obnovu duší. So zápalom a úspechom sa presadzuje v krajine už od roku 1945, získava množstvo duší. Nech čím skôr „Nové Dielo“ Božieho Srdca bude transplantované aj za hranicami Poľska!

Výpovede svedkov

Zo svedectva Mgr. Żofie Ślawikowej:

V roku 1941, v čase nemeckej okupácie, mi Rozália rozprávala, že pred vojnou majúč nočnú službu pri chorých, mala ťažkosti presvedčiť jedného človeka v strednom veku, aby sa vyspovedal a prijal sv. Prijímanie pred smrťou. Vtedy si kľakla k jeho posteli a začala sa modliť Ruženec. Po niekoľkých minútach sa chorý spýtal „Čo Pani robí?“ „Modlí sa“ – odpovedala. „Za koho?“ „Za Pána“. „Za mňa? Ja vôbec o to neprosím“ – i zaspal. Prebudiac sa znovu uzrel ju modliac sa i spýtal sa: „Či naďalej sa Pani modlí za mňa?“ – „Tak!“ A on sa rozhorčil a povedal: „Ale ja si to neželám“ – a znovu zaspal. Keď sa zobudil po tretíkrát, znovu ju uvidel kľáčiac a opýtal sa: „Či ďalej sa Pani modlí za mňa, napriek mojím príkrym slovám?“ Ona na to: „Tak! Lebo dobrota Božia je taká veľká, že zahŕňa aj Pána, hoci tou dobrotou pohŕda“. Vtedy ten človek poprosil, aby zavolala kňaza; vyspovedal sa, prijal Viatikum, Pomazanie chorých a po 2-3 hodinách nad ráno zomrel. Takých príhod mala Rozália určite viac (...).

Dr. Adam Żychowicz:

Pracovala na oddelení prostitútok. ... Z mnohoročného pozorovania môžem potvrdiť, že Rozália Celakówna bola človekom s neskaziteľným charakterom.

Doslov

Z listu o. mgr. Pia Przeździeckiego, generálneho predstaveného pavlínov v Čenstochovej: Predkladajúc teraz akoby môj testament i predsmrtnú prosbu Vašej Eminencii ako Najdôstojnejšiemu Ochrancovi nášho rádu, dosvedčujem, že zvyšok môjho života zasväcujem i obetujem za Intronizáciu Najsvätejšieho Srdca Ježišovho v Poľsku, nevynímajúc tiež všetky iné národy na svete. Som starým, nad hrobom stojacim, s čistým svedomím, dobrovoľne a bez najmenšieho váhania, áno, s radosťou beriem celú zodpovednosť nie len pred vašou Eminenciou, ale pred naším Bohom i Sudcom, pred ktorého Najsvätejšiu Tvár môžem byť povolaný postaviť sa každým dňom, že Božské Srdce Ježiša i Najsvätejšia Panna Mária istotne nadprirodzeným spôsobom s láskou nám ukazuje na Intronizáciu ako na spoľahlivú záchranu pre Poľsko a svet. Ponížený sluha Vašej Eminencie...

20.júna o. Pius Przeździecki vydal „Okružný list Otcom a Bratom Rehole sv. Pavla prvého Pustovníka o Intronizácii srdca Ježišovho“. V tom liste, zahŕňajúcom 20 strán strojopisu, ctihodný O. Generálny s celým svojim kňazským presvedčením povzbudzuje svojich podriadených otcov a bratov ku horlivej úcte a láske k Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu. O Rozálii píše: Tejto duši Pán Ježiš dal poznať na modlitbe, aby v celom našom národe – od najvyšších úradom i pozíciou až po najmenších – všetci skrze Intronizáciu vzdávali česť Jeho Božskému Srdcu, a potom Pán Ježiš našu krajinu a národ obklopí svojou starostlivosťou a požehnaním.

Láskavá a milosrdná je dobrota Kristova; od nás záleží, či budeme z prísľubu čerpať a privedieme požehanie Božie na celý národ, alebo – nedaj Bože – Jeho Svätú Vôľu ignorovať a pritiahnuť na seba ťažkú zodpovednosť.

Poznámky

240. V encyklika Quas primas sa píše o tom, že Kristus by mal byť uznaný za Kráľa kráľov v každom panstve, každou vládou. Sv. Margita hovorí o božskom želaní Najsvätejšieho Srdca, aby slávnostnú intronizáciu vo Francúzsku vyhlásil sám Ľudovít XIV. a potiahol za sebou svoj kráľovský dvor, vojsko a celý národ. Rozália Celakówna uvádza, že Intronizácia Božského Srdca má byť uskutočnená v každom národe, štáte, nie len s Episkopátom, ale i s Vládou na čele.

246. Apoštolská Novéna nie je založená na tom, že sa vykonajú určené modlitby 9 dní, ale na získaní 9 osôb – bez rozdielu veku, pleti, alebo stavu – pre ideu osobitného zasvätenia sa Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu vrátane skutočného zasvätenia sa Jemu.

Úryvky z knihy:

DOBRZYCKI, Zygmunt – SZAFRANIEC, Sykstus: Wielkie wezwanie Serca Jezusa do narodu Polskiego. Rozalia Celekówna i jej misja. Kraków: Wydawnictwo WAM, 2007. ISBN 978-83-7318-974-4.

NIHIL OBSAT wydania pierwszego: In Claro Monte 19 VII 1962, I.dz.151/62/G P. Ludovicius Nowak Prior Generalis

IMPRIMATUR Ks. Bp. Stefan Bareła Częstochowa, 19 VII 1962 r., Nr 3390

Preklad: M.Š.

Veľké písmená som zväčša ponechala tak, ako sú v poľskom texte.

V poľskom mestečku Świebodzin blízko nemeckých hraníc bola 21.novembra 2010 posvätená najväčšia socha Krista na svete. V roku 2000 sa tu konala intronizácia. Prelát Sylvester Zawadzki inicioval, aby pripomienkou tohto aktu bola socha. Pre Radijo Maryja v deň posviacky sochy v r. 2010 povedal: „Socha je prejavom viery ľudí. Má plniť evanjelizačnú misiu, nepredstavuje turistickú atrakciu.“ Pripomenul slová biskupa z r. 2000, ktoré povedal na konci obradu: „Oddnes je Świebodzin mesto Krista Kráľa, je kráľovské mesto.“ Otec Zawadzki dodáva: „Preto veríme, že toto kráľovské mesto musí mať špeciálny kráľovský znak a tým je od nedele socha Krista Kráľa.“ Foto: M.K.